

קול רינה

רב פעלים - ע"ש הבן איש חי

בנשיאות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל
ובראשות מו"ר הרב יורם אברג'ל זצוק"ל

פרשת שמייני

אמרי נועם

שיחה לפרשת השבוע מאת מורנו הרב

"והסר כעס מליבך"

בעליית "חמישי" של הפרשה, התורה מספרת שאהרן הכהן ובניו הקריבו את השעיר החטאת של ראש חודש, ובמקום לאכול אותו שרפו אותו באש. כששמע על כך משה רבנו, כעס עליהם כעס גדול מאוד, כמו שנאמר: "ויקצוף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר, מדוע לא אכלתם את החטאת וגו'" (ויקרא י, טז-יז), אולם משה רבנו טעה בכך, כפי שבאמת אהרן הסביר לו לאחר מכן שמכיון שבאותו יום מתו שני בניו של אהרן, נדב ואביהוא, ועדיין לא קברו אותם, היה לו דין של אונן שאסור באכילת קודשים, לכן לא אכל את השעיר אלא שרף אותו.

לפי דברי חז"ל במדרש (ילקוט שמעוני במדבר רמז תשפ"ו) הכעס הגדול שמשה רבנו כעס הוא גרם לו לטעות בהלכה, ובלשון חז"ל: "לפי שבא לכלל כעס בא לכלל טעות". ומכך למדו חז"ל (פסחים סו, ב) כלל גדול: "כל אדם שכועס - אם חכם הוא, חכמתו מסתלקת ממנו". ומכך נלמד אף אנו שכאשר אדם שוכח את מה שהוא לומד, ידע נאמנה שדבר זה ארע לו בגלל שלאחר הלימוד שלמד או השיעור ששמע הזדמן לפניו מקרה לא נעים כלשהו עם בני ביתו, ילדיו או כל אדם אחר בעולם, והוא כעס מאוד, ולכן נשכח ממנו הכל. מאידך, כשרואים אדם שזוכר היטב את תלמודו וכן את מה שהוא שומע מהרב בשיעור, סימן שהוא נזהר מאוד שלא לכעוס. עוד אומרים חז"ל: "כל שכועס - אפילו פוסקין עליו גדולה מן השמים, מורידין אותו". ולמדו זאת חז"ל ממה שמסופר בנביא שכאשר הלך שמואל בשליחותו של ה' ללכת לביתו של ישי בית הלחמי ולמשוח את אחד מבניו למלך על ישראל, מיד כשראה שמואל את בנו הבכור של ישי - אליאב - שהיה יפה תואר וגבה קומה, כמעט שכבר היה בטוח שזהו הבן שמתכוון ה' שימשח למלך, אלא שאז נגלה אליו ה' ואמר לו: "אל תבט אל מראהו ואל גובה קומתו כי מאסתיהו", ומפרש רש"י: "לפי שכעסן הוא", ומשום כך איבד את הגדולה שהיתה ראויה לו.

אך יותר מכל זאת מחמיר הזוהר הק' (פר' תצווה קפב, א-ב) בגנות מידת הכעס ואומר שברגע שאדם כועס מיד נעקרת מתוכו נשמתו הקדושה ובמקומה נכנסת בתוכו הסטרא אחרא, ומורד בקונו, ונחשב כעובד עבודה זרה ממש, ומי שמתחבר עימו או עושה עימו שותפות כלשהי נחשב כמי שהתחבר לעבודה זרה, ולכן אסור להתקרב אליו ולהתחבר עימו, ואפילו רק להסתכל בפניו אסור, כי בזמן שהוא כועס ונעקרת ממנו קדושת נפשו ושורה במקומה הסטרא אחרא מיד הוא נטמא ומטמא את כל מי שמתקרב אליו. וטומאת הכעס קשה מכל הטומאות כיון ששאר הטומאות מטמאות רק את גופו של האדם מבחוץ ואילו טומאת הכעס מטמא את האדם מבחוץ ומבפנים וכולו נטמא מכל צד ופינה.

בצור ירום

ביאור התניא מאת מורינו הרב

הכל לטובה

מבאר בעל התניא באגרתו הקדושה (אגרת הקודש פרק י"א), כי אם אדם היה יודע שהכל לטובתו הוא היה צוחק ממש ותמיד היה בשמחה, אך מכיון שהוא לא מאמין שה' שלח לו את מה שעובר עליו, נראה לו שמישהו עשה לו זאת, וזה הכי מסוכן שאדם תולה את מה שעובר עליו באנשים, בשכן, באשתו, במנהל העבודה וכו' וכו'. אדם צריך לדעת שאף אחד לא יכול לעשות לו מאומה אם ה' לא יחליט שכך יהיה. כתוב בשולחן ערוך (או"ח סי' כ"ה ס"ה) שבכל פעם שאנו מניחים תפילין עלינו לכיון שציונו הקב"ה להניח ארבע פרשיות אלו שיש בהם יחוד שמו ויציאת מצרים על הזרוע כנגד הלב ועל הראש כנגד המוח כדי שנוזכור נסים ונפלאות שעשה עמנו שהם מורים על יחודו, ואשר לו הכח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו. כלומר, שום דבר לא יכול לקרות בעולם אם לא שה' רוצה בכך. אתה לא יכול להניח תפילין אם אינך מבין שיש בעל הבית לעולם, אף אחד לא יכול לגעת בכך לרעה בלי הרצון של ה'. אנשים מלאים יסורים משום שהם חושבים שמש הכנסה מציק להם, השכן, המעביד, ראש המועצה וכדומה. הם תולים את מה שעובר עליהם בכל מיני אנשים. חבל שהם אינם פונים לכתובת הנכונה - מלך מלכי המלכים הקב"ה, שהוא עושה הכל בעולם, ורק לו יש את הכח והיכולת להושיע את האדם.

זמני השבת

צאת השבת:		הדלקת נרות:	
19:37	ר"ת 20:25	18:46	ירושלים
19:36	ר"ת 20:22	18:44	תל אביב
19:38	ר"ת 20:24	18:46	חיפה
19:37	ר"ת 20:23	18:45	באר שבע

רב פעלים

תלמידים מספרים על מורנו הרב

מחברים לצדיק

בעלי ואני מאוד מחוברים לצדיק הן בחייו והן כיום וב"ה רואים ישועות ונפלאות מהצדיק. כל בקשה שאנו מתפללים עליה בציון שלו או בכולל, אנו מקבלים תשובה מדוייקת מהצדיק דרך ספריו בצור ירום, בעמוד שבו אנו פותחים ישתבח שמו ב"ה נמצאת התשובה לשאלה שחיפשנו. הצדיק מחזק אותנו ומעודד אותנו בכל רגע ורגע ואנו מדברים אליו כל זמן שאנו זקוקים לישועה בע"ה.

לפני כשמונה שנים בערך, הייתה תקופה ארוכה שלא הרגשתי בטוב וביקרתי רבות בבתי חולים בכל המחלקות, אשפוזים בדיקות... שלא נדע מכך יותר, בע"ה! הגעתי לא פעם לצדיק שיברך אותי וכתבתי לו כל מצבי, תמיד עודד אותי, פעם אחת הרב נתן לי סידור עם הקדשה ש"בזכות התפילה בסידור זה, ה' יתברך ירפא אותך לגמרי" ומאז אני צמודה לסידור זה ושומרת עליו קרוב ומתפללת בו ובאופן כללי התחזקתי יותר בתפילות ובכל התחומים וב"ה הקב"ה סייע בידי שארגיש טוב יותר וממשיך לסייע לי בענייני בריאות שלי ושל בעלי ובעניינים שונים של כל המשפחה ב"ה! שבע"ה נמשיך לעשות והצליח ושיתקבלו כל תפילותינו לטובה, אמנן!

בריא ושלם

לפני 33 שנים אבא שלי היה מאושפז בבית חולים בטיפול נמרץ הרופאים אמרו לנו שתוך ארבעה ימים אבי יפטר וצריך לבוא להיפרד ממנו. לא זוכר איך הגעתי למורינו הרב יורם (לא הייתי דתי אז) הגעתי לרב הוא ישב עם גמרא ואני מדבר ומספר לו על אבי והוא לומד כשסיימתי לדבר, הרב הניח את האצבע איפה שסיים ואמר לי עוד ארבעה ימים אבא יצא בריא ושלם וכך היה אחרי ברכה זו אבא האריך ימים עוד 16 שנים, זכות הרב תגן בעדנו.

שואל ומשיב

הלכות אקוטאליות מאת רבנו החיד"א שליט"א

מהלכות לחם משנה

שאלה: האם אפשר לצרף ללחם משנה, לחם שהוא קטן פחות משיעור כזית?

תשובה: נחלקו רבותינו האחרונים האם אפשר לצרף לחם קטן פחות משיעור כזית ללחם משנה, ולכן לכתחילה ישתדל לקחת ב' לחמים שכל אחד גדול מכזית. אולם במקום שאין לו אלא רק לחם כזה שהוא קטן מכזית יכול לצרפו ללחם משנה.

שאלה: כיצד בוצע על החלות?

תשובה: אוחז שתי חלות בידי בזמן הברכה, ומנהגנו להניח את שתי החלות על השלחן, ומניח שתי ידיו עליהם, ויכוין בעשר אצבעותיו שהם כנגד עשר מצות התלויות בפת, א. לא תחרוש בשור ובחמור. ב. כלאים. ג. לקט. ד. שכחה. ה. פיאה. ו. ביכורים. ז. תרומה. ח. מעשר ראשון. ט. מעשר שני. י. הפרשת חלה. ולכך יש עשר תיבות בברכת המוציא וכמו כן יש עשר תיבות בפסוק מצמיח חציר לבהמה, וכן יש עשר תיבות בפסוק "עיני כל אליך ישרו" וכו', ועשר תיבות בפסוק ארץ חטה ושעורה וכו' ועשר תיבות בפסוק "ויתן לך". ומברך בוצע מן החלה העליונה.

ויש נוהגים על פי הקבלה לבצוע בערב שבת על החלה התחתונה, והנוהגים כך, נכון שיניחו את החלה התחתונה באופן שיוצאת מעט כלפי חוץ, כדי שיגעו בה מיד בברכה, ולא יפגעו בעליונה תחילה שהרי אין מעבירין על המצוות. וכל המנהגים נכונים ויסודתם בהרי קודש. וכתב כף החיים שדעת רבינו האר"י הקדוש לבצוע לעולם על החלה העליונה בדוקא ושכן יש להורות, וכן מנהג מרן אמו"ר.

שאלה: האם נכון לבצוע בשבת פרוסה גדולה כדי שתספיק לו לכל הסעודה, או שמא יש לחוש שנראה שאינו נוהג בדרך ארץ שבוצע פרוסה גדולה?

תשובה: העיקר להלכה שבשבת קודש טוב ונכון לבצוע פרוסה גדולה לכל אחד מן המסובין, ויש בזה משום כבוד שבת, ואין בזה חשש של חוסר דרך ארץ, שהרי בימות החול אינו עושה כן, ואדרבה יש בזה משום כבוד שבת.

גאולה ומשיח

פנינים והנהגות מגדולי החסידות

עץ חיים

שאלו לרבי מאיר שפירא: מה טעם מר בונה ישיבה מפוארת בלובלין, בית מרווח וחדרים יפים ואומר לספק לתלמידי הישיבה כל טוב? והלא אמרו חז"ל (אבות ו' ד') "פת במלח תאכל, וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל" ... החזיר להם רבי מאיר: כתוב (משלי כב' ז') "עבד לווה לאיש מלווה" - אדם הלווה כסף צריך להיות כעבד למלווה כדי לשלם החוב. וכתוב (דברים כד' יב') "ואם איש עני הוא לא תשכב בעבוטו" כלומר המלווה לא צריך לעשות הכל כדי לקבל החוב, לכאורה הרי זו סתירה. אמור אפוא שהלווה צריך לזכור תמיד כי "עבד לווה לאיש מלווה" והמלווה צריך לדאוג למשכבו של הלווה. אף כאן סיים רבי מאיר - "פת במלח תאכל וחיי צער תחיה" צריכים לשנן לעצמם בני הישיבות, ואילו העשירים צריכים לזכור ש"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" (משלי ג' יח').

ענקי הרוח

מעשיות על גדולי החכמי ישראל

רבי שלום משאש - י' ניסן

רבי שלום משאש היה רבה הראשי של העיר קזבלנקה שבמרוקו, אחר כך רבה הראשי של מרוקו, ולימים הרב הראשי הספרדי של ירושלים, במשך עשרים וחמש שנה.

פעם אחת בשנותיו האחרונות ירד רבי שלום מביתו וכשהגיע לרחוב אמר לתלמידו שהוא שכח את המקל שתמיד הלך איתו לכל מקום בבית, וביקש ממנו שיעלה להביא לו אותו. כשחזר התלמיד עם המקל פנה לרבו ושאלו: והרי כבוד הרב בריא ב"ה ולא צריך כלל את המקל, וא"כ מדוע הרב הולך איתו לכל מקום? חיך אליו הרב ופתח וסיפר: לפני עשרות שנים כל מי שנקלע לעיר מקנס במרוקו נדמה היה לו שנמצא בעיר רפאים שהרעש היחיד ששומעים בה - בכי ההלוויות... מגפת הטיפוס השתוללה בעיר וכמעט אין בית אשר אין בו מת, גם לבית הרב הגיע המגפה והרב שלום משאש בן השלושים וחמש שכב מתייסר בכאבו על ערש דווי ורוב תושבי העיר בני גילו כבר נפטרו מהמחלה הנוראה. כששקע הרב בשינה פתאום הופיע בחלומו זקן הדור פנים, היה זה סבו שנקרא על שמו - רבי שלום, שם סבו את ידו על ראשו וברכו שבזכות זה שדאג להדפיס את ספריו יזכה לרפואה שלימה. ואמר רבי שלום שבאותו רגע מתוך ייסוריו הנוראים ידע והיה בטוח ברפואתו. למחרת בא רופא שכבר ניסה כמה פעמים לעזור לרב ואמר שהוא עושה ניסוי אחרון להצלתו ותוך זמן מועט כבר יכל הרב לקום ממיטתו, אך מפני שזמן רב שכב במיטתו ולא היה רגיל ללכת על רגליו הביאו לו מקל ע"מ שיוכל להישען עליו. סיים הרב ואמר לתלמידו: לאחר שנרפאתי ב"ה חשבתי כיצד אני יכול לזכור תמיד ולהודות לה' על הנס הגדול, ולכן החלטתי לקחת עימי את המקל לכל מקום אליו אני הולך ואפילו שאיני צריך להישען עליו כלל וכל זה בשביל שתמיד שאני ייקח אותו בידי ואיני צריך לו אזכור ביתר שאת את חסדיו הגדולים של ה' שעשה איתי.

נקודה בפרשה

נקודה למחשבה מאת רבנו הגאון החיד"א שליט"א

אל תבהל מהיצר

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֹן קִרְב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת חַטָּאתְךָ וְאֶת עֲלֹתְךָ וְכִפֹּר בַּעֲדָךְ וּבְעַד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת קִרְבֵּן הָעָם וְכִפֹּר בַּעֲדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' (ויקרא ט, ז).

אבא היקר רבינו יורם אברג'ל מביא בדברי קודשו ובספריו הקדושים, שהרבה פעמים דווקא כשאדם בא להתפלל לה' או בא ללמוד תורה, פתאום יצר הרע מזכיר לו כל מיני חטאים שהוא חטא או תמונות לא טובות שהוא ראה, ופתאום "בסידור" התפילה הוא רואה כל מיני צורות של עבירה, וצריך לדעת שזה בא רק מצד יצר הרע ולא מצד יצר הטוב, כי הנה כשהוא בא לאכול איזה סעודה דשנה וטובה, הוא לא נזכר בכל השטויות שלו, אבל בתפילה פתאום הוא נזכר. וכמו כן דווקא כשהוא בא ללמוד איזו שעה של תורה הוא נזכר כמה הוא "גרוע" בגלל כל מיני מעשים שהוא עושה, והוא שואל את עצמו האם באמת אני ראוי ללמוד תורה? אך באמת הסיבה שהמחשבות הללו באות דווקא באותו זמן כי היצר מנסה להפריע לו בלימודו ובתפילתו. ובוודאי שהאדם צריך לשוב בתשובה על כל חטאיו אלא שעל כל פנים בזמן לימוד התורה והתפילה יהיה שמח וכן במשך כל היום, וכמו שהעלה אבא היקר בספרו בצור ירום בשם התניא הקדוש.

וזה רמוז בפסוק זה, "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֹן קִרְב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת חַטָּאתְךָ וְאֶת עֲלֹתְךָ וְכִפֹּר בַּעֲדָךְ וּבְעַד הָעָם". כי לכאורה יש להבין מפני מה היה צריך משה רבינו ע"ה לומר לאהרון הכהן "קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ועולתך" והתורה הקדושה טורחת לציין שאכן כך עשה אהרון הכהן התקרב והקריב את העגל לחטאת, וכמו שאומר הפסוק הבא "וַיִּקְרַב אֶהָרֹן אֶל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט אֶת עֵגֶל הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ", והרי לכאורה היה די לומר לאהרון שיקריב את העגל לקרבן חטאת, ולמה צריך לומר לו קרב אל המזבח, שמשמע מכאן שכאילו היה משהו שמונע ממנו לקרב אל המזבח?

וביארנו חז"ל הקדושים במדרש, שכאשר אהרון רצה להקריב את העגל לחטאת, פתאום הוא ראה במזבח דבר מפחיד מאד, הוא ראה שם את העגל של העבודה זרה שהיה במדבר, עגל הזהב, ולכן אהרון נבהל ונרתע ולא רצה להתקרב, מרוב פחד ורעדה. מיד אמר לו משה רבינו קרב אל המזבח וכו' - כי מה שאתה רואה שם זה לא באמת אלא כל זה מראה דמיון שיצר הרע מראה לך כדי להטריד אותך ולהפריע לך בהקרבת הקורבנות. לכן צריך אדם לא להתרגש מהיצר הרע אלא לבטוח בה' בקדושה ובשמחה ואשרי חלקו.

לא שלטה האש/ ב'

פרטי התקשרות קול רינה
08-6381000

חפשו אותנו בפייסבוק:
הרב יודם אברג'ל זצוק"ל
www.facebook.com/haravyoram

www.abargel.co.il
אתר קול רינה נתיבות

054-9151553

did.li/HARAV-HABERGEL
יוטיוב הרב יודם אברג'ל

פניני השבוע

בכל ערב ראש חודש יורדת לעולם הארה של יום כיפור, וזה זמן מסוגל מאוד להתחיל את החודש עם דף חלק.

העלון מוקדש :
להצלחת משפחת צפוני הי"ו
לרפואת אריה חי חורי בן
יהודית אסתר הי"ו
לע"נ קטורה בת רבקה ז"ל
לע"נ שלמה רז בן אסתר ז"ל

הרב יודם הבטיח:

אני יודע שכולם צריכים הגנה, ואת ההגנה לקחתי עלי...

"כל מי שפעם בחיים חתם לי הוראת קבע, בשביל לחזק את הישיבה הקדושה שהיא מקום להשראת שכינה, תפקידי להגן עליו".

ד"ר יודם אברג'ל
יום א' תש"פ

בן איש חי 1 ת.ד. 102 נתיבות
טל': 08-6381000